

DADZIS

1977 14

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

Būdams komandējumā, kādu dienu laikrakstā «Padomju Zeme» izlasīju šādu tekstu:

«Par šo gadījumu, kas nolika pagājušās vasaras nogalē, ilgi uzjautrinājis rajona saimniecību speciālisti...

Todien labības kombainieri... jutās gandarīgi: LLT rajona apvienība bija atsūtījusi ne-parasti augstas klases ražas novākšanas talcinieku — remontinženieri... Saimniecība viņa rīcībā tūlīt nodeva kapitāli izremontētu kombainu.

— Kā speciālists jūs kulsit labību. Lai mūsu kombainieri var pamācīties kā tas jādarā, — paziņoja kolhoza vadītāji.

Pēc dažām stundām talcinieks, gauzām saīdījis, protestēja:

— Jūsu kombains ir tik nožēlojamā stāvoklī, ka nav iespējams strādāt. Lai ar to kuļ tas āzis, kas remontējies!

— Lūk, tieši tāpēc jau arī jums uzticējām. Vai tad neapceraties — šī grabaža taču ir jūsu vadīto meistaruru roku darbs!

Daudz dienu noņēms inženieris, līdz izlaboja to, kas nebija paveikts pašam pakļautajā remontiecinī. Saprotams, no kuļšanas rekordiem nekas neiznāca...

«Švaki gan laikam iet maniem kolēģiem Saldus rajonā, ja jau viņi ir spiesti ķerties pie tādiem veciem jokiem,» tā es nodomāju. Taču drīz biju spiests savas domas mainīt. Tas, ko pirmajā brīdī uzskatīju par joku; izrādījās gluži reāls fakts, ko vēl šobaltdien labi atceras kolhoza «Darba celis».

Tiesa, arī fakti mēdz novecot. Un dažkārt novecojis fakts nav nemaz pievilcīgāks par vecu joku. Kāpēc tad vajadzēja šādu faktu atkal vilkt dienas gaismā?

Diemžēl vajadzība bija. Turklāt — visai spiedīga. Jo arī šovasar kolhozi saņem no LLT rajona apvienības ļoti pavisri izremontētu reizēm pat nesakomplektētu ražas novākšanas tehniku. It sevišķi no tā cieš ekonomiski vājākās saimniecības. Spēcīgākajās ir sava remonta bāze un, rūgtas pieredzes mācītas, tās lielākoties pašu spēkiem remontē labības kombainus. Vājākajām tādu iespēju nav. Tās spiestas izmantot LLT pakalpojumus un tāpēc bieži vien nonāk sprukās.

Nesen kolhozs «Gaiki» no LLT Saldus rajona apvienības darbiniecām saņēma kombainu «SKP-4» ar vecām variatoru un kratītāja sistēmām, bez ķēdēm un hederu! Protams, hederu pazušana pati par sevi ir grandiozs joks — kā nekā četmetrigais milzenis nav adats, kas varētu jekrist siena kaudzē! Un tomēr LLT jokdaru programmā arī tas jau ne vienu vien reizi ir demonstrēts...

Nemākulīgi izremontētu un darbam praktiski nederīgu labības kombainu LLT rajona apvienība nodeva Lēņina kolhozam. Tāds pats liktenis gaidīja arī kolhozus «Kurzeme» un «Jaunauce», turklāt pirmajam remontā atradās viens, bet otrajam — veseli trīs kombaini. Un, jāsaka, saimniecībās tie nenokļuva tikai tāpēc, ka lauksaimniecības pārvaldes tehniskās uzraudzības inspektori lika tos izremontēt no jauna!

Starp citu, es vēlreiz pamatīgi kļūdījos, domādams, ka tāds sen apnikušus jokus taisa tikai LLT Saldus rajona apvienībā. Nekā tam līdzīga! Saldeniekiem šai ziņā braši turas līdzī un dažkārt viņus pat pārtrumpo «Lauksaimniecības tehnikas» vīri no citiem rajoniem.

Visupirms jau tie, kas labo un centralizēti piegādā LLT apvienībām tā dēvētos apmaiņas mezglus: bauskenieki, ludzānieši un rēzeknieši. Bauskā labotie hederu gliemeži, piemēram, lielāko tiesu nav precīzi iztaisiņoti un sametināti, elevatori bieži ir nehermētiski. Ludzā kompleksa izremontētajiem agregātiem nav blīvējuma starp hederu un slīpo kameru. Tāpat Rēzeknē labotie mezgli parasti ir nekvalitatīvi sametināti, nehermētiski, pavirši nokrāsoti.

Tāpēc nav brīnums, ka no visām republikas malām atskan sūdzības par kombainu remonta kvalitāti. Dobelnieki vien pēdējā pusgadā bija spiesti četras reizes (pērnā gada 13. decembrī, šā gada 3. februārī, 9. martā un 18. aprīlī) rakstīt aktus par LLT Rēzeknes rajona apvienībā nekvalitatīvi veiktajiem darbiem. Un, lūk no Rēzeknes atsūtītās slīpās kameras, kuras, labību plaujot, ir tik nepieciešamas saimniecībām, joprojām stāv bezcerīgi iestrēgušas apmaiņas punktā.

Maija mēnesī tie paši dobelnieki pārbaudīja arī LLT Bauskas rajona apvienībā remontētos kombainus. Un atkal viņiem nācās izdarīt ne sevišķi jautru secinājumu. Proti, no četrām ražas novākšanai it kā sagatavotām mašīnām praktiski izmantot un tālāk pieņemt nevarēja nevienu...

Vecu joku stāstītājus sabiedrība, kā zināms, ar aplausiem neapbalvo. Vecu joku taisītājus — ne tik! It īpaši, ja situācija ir tāda kā šīnā gadījumā, kad joki ir ne tikai veci, bet arī slikti.

A. LICIS

Cilvēks un koks

Vai nopietnība vados tajos,
Vai tas ir sacīts pus par jokam,
Bet senciņiem laikos tālākajos
Vispirms bij — jānokāpi no koka.
Lai sāktu stāvus noturoties
Un balstam nūju iverot roka,
Uz priekšu — savā ērā doties.
Lai kāds tev, cilvēk, liktenis,
Bez koka neiztiksi vis.

Pēc darba diēnām, steigā trakām,
Tu cilvēks, bēgdams prom no stresa
No pilsētas, no trokšņiem, smakām,
No nirbi raibās dzīves freskas,
Ar slevu un ar bērniem blakām
Pie dabas krūts uz mežu nesies,
Lai kļāpnotu pa senču takām.

Kā dziesma skan tev teiciens šis:
Bez koka neiztiksi vis.

Te pēkšņi — aina pirmatnīga:
Lūk, meža vidū uguns kuras,
Un kilometrus simt no Rīgas
Sež mežoni pie ugunsкура
Un rij, un dzer, un dzied, un kļāgā.
Dažs kritīs, dažs vēl kājās turas,
Cits pūlas kaul uz četrām staigāt...
Stāv priedes ēnā Žigulis —
Bez koka neiztiksi vis.

Starp citu

Nereti par vienīgajām izstādes naglām kļūst, uz kurām uzkarinātas gleznas.

Ādams un leva laikam gan bija pirmie, kuri iekoda strīda ābolā.

Ja cilvēks regulāri zaudē mēra sajūtu, kā jādoms, kā pēc profesijas tas ir pārdevējs.

Būtu humāni rīkot arī nelaimes putnu dienas.

Dzeja kļūst sarežģītāka, bet drukāšana vienkāršāka: korektoriem nav jānoņem plehuras zīmēm.

Starp domājošiem cilvēkiem diemžēl sastāmi arī aēgārni domājoši.

ARMĪNS LEJINS

— KO TU KRĀSO ZILĀ GAISĀ!
— PĒC PLĀNA ŠETAĪ BIJA JĀBŪT GATAVAĪ UN MAN TĀ JĀKRĀSO.

— APSVEICU DZIMŠANAS DIENĀ! CI
TEV GADU PALIEK!
— VĒL DIVI.

D. BREIKSS

J. MELGAILIS

IZEJA NO GRŪTA STĀVOKĻA

Slāpens cieši paskatījās uz Loditi un atsliga pret krēsla atzveltni.

— Es jūs uzaicināju kā konsultantu... Kā speciālistu, kura domas augstu vērtēju...

— Jā, — Lodītis laipni atbildēja.

— Te, — Slāpens parādīja ar pirkstu uz aktīm, — par mūsu ražotām biksēm trīs sūdzības.

— Tas nav nekā negaidīts, — Lodītis teica, — bikses ir svarīgs apģērba gabals.

— Jā...

— Bikšu attīstības vēsture mūs māca — Lodītis turpināja, — ka bikšu pamatfunkcijas ir gandrīz tādas pašas kā pirms simt gadiem.

— Padomāiet tikai, — Slāpens no jauna atsliga pret krēsla atzveltni — Pirms simt gadiem!...

— Starp citu, no šīs arhaiskas situācijas var atrast izeju, nekā nezaudējot no ievērojamā apģērba gabala pamatfunkcijām.

— Lieliski! — Slāpens Lodīti uzslavēja.

— Proti, — Lodītis turpināja, — sūdzības ir ļoti interesantas! Es pat teiktu, mums vienkārši ir veicies.

— Pie lietas! Slāpens aizrādīja.

— Redzat, nav nekāds noslēpums, ka daļa bikšu valkātāju pa laikam dabū pērienu. Šajā valkātāju kategorijā ietilpst dažādi akceleratori, kas vairāk skatās macību grāmatām garām nekā tajās iekšā.

— Hm... — Slāpens norūca.

— Turklāt šajā valkātāju kategorijā varētu ietilpt dažs virs, kas savu reizi dabū sukā no sievas.

— Jā, Slāpens piekrita.

— Tāpēc es ierosinu ražot brunubikses.

— Brunubikses?

— Jā. Bikses ar bleka vai čuguna plātnēm, kādas nu katrs izvēliesies atbilstoši briesmam vai

savām spējām brunubikses nēsāt. Šādos izstrādājumos pārveidosim tās bikses, kuras šodien tiek uzskatītas par vecmodīgām.

— Hm... Un tādas bikses pasargās arī no beļziena, kad, teiksim, gadīsies pakrist uz apliedojušas ietves.

— Tādu bikšu pielietošanas iespējas ir praktiski bezgalīgas. Iedomājieties, kā mums pateiksies tie nelaimīgie aizmārsas, kas pa reizi uzlej sev zupu uz ceļiem.

— Tātad, kā sauks šo mūsu ražojumu?

— «Brunubikses». Dažāda tipa: «Nr. 1» — kurām brunu vairāk priekšā nekā mugurpusē, «Nr. 2»...

— Skaidrs. Bet ko mēs iesāksim ar biksēm, kas iznākušas par isām?

— Tā ir tirā laime, ka mums ir arī tādas. Jāiztaisa tikai ziēmā pareiza reklāma!

— Es kaut ko nesaprotu, — Slāpens atzinās.

— Redzat, neviens braušis nekad labprāt negērbj parastas apakšbikses, kād salst. Vai nu pavelk apakšā treniņbikses, vai vasaras uzvalka bikses, vai...

— Ak tā jūs to domājat...

— Protams. Un, kas attiecas uz trešo sūdzību par biksēm, kuras esot par platām tad nav šaubu, ka mēs ražosim bikses — izpletņus.

— Vai dienin! — Slāpens ievaidējās.

— Viss pie vietas, — Lodītis apliecināja. — Ja nu kādam trāpās, teiksim, izkrist pa logu.

— Biedri Lodīti, jā, biedri Lodīti. Vai jūs neņemtu sava pārzinā arī normālu bikšu ražošanu?

Slāpens bija piecēlies un cerību pilns skatījās Lodītim acīs.

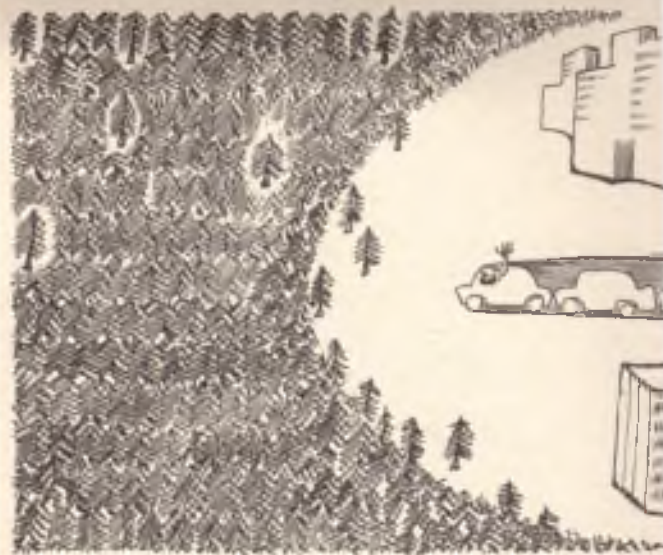
— Nē, piedodiet. — Lodītis galanti athildēja. Sim nolūkam aiciniet citu speciālistu!

E. TAURIŅŠ

— IR GAN DROSMĪGSI NEŅEMT GALVENO INŽENIERI PAR LIDZAUTORU!

G. VINDEDZIS

Kad mans kaimiņš Krūtainis nopirka krasaino televizoru, Lāoāns pieštūrēja pie darbvietas vārtiem žubinoši lakotu «Ziguli», bet sieva vienā jaukā dienā pavēstīja, ka Butercveijs savai Lonijai uz Sieviešu dienu uzdāvinājis jaunu kažoku, es galīgi un negrozāmi nolēmu, ka pienācis laiks arī man tikt pie lielākas naudas summas.

«Kā pie tādas summas lai tiek?» — šo jautājumu es uzdevu gan Krutainim, gan Lābānam, gan arī Butercvejā. Un, iedomājieties, — visi trīs man ieteica nešķiesties ar nandu, bet to taupīt.

Un tad es Centrāltirgū no vienas tantinas nopirku krājkasīti — tādu zaļganpelēku gipsa runča un buldoga krustojumu ar spraudzīnu pakausi. Katru ietaupīto kapeiku metu šini spraudzīnā. Uz darbu braucu ne vairs ar trolejbusu, bet ar tramvaju, no «Elitas» pargāju uz «RTF» bet «Sportu» palūdzu izlasišanai dabūt no kolēģiem.

Mēneša beigās pārsitu veidīgo buldogu un saskaņavas taupīgās dzīves rezultāts bija iepriecinošs: trīs rubli.

Panākumu spārņols, nākošajā dienā atkal iegriezās tirgū. Trīs rubliem nopirku ja gipsa lapinu un turpināju savus finansu eksperimentus. Lai deldētu drēbes un apavus, darbu vairs neskrēju, darbā pat, pieknapiņajos vēl ar to. Tiesa, mēneša beigās nēmu nekadēļ mazāk bet gipsa drumsliem izgrābu jau selus četrus rubļus!

Tūlīt aizšāvu uz tirgu pie zīstamās tantinas. Bet viņa paziņoja:

— Zināt, cienītāis par trīs rubliem krājkasīšu vairs neņem. Mums izdevīgāk taisīt helā, bet līdz ar to cena tām ē rubļi un piecdesmit kapeiki. Nemsiet?

Z. DO

TEHNIKĀ

TRĚŠĀ HIPOTÉZE

Acīgākie astronomi pirms dažām dienām Greizo Ratu rajonā pamanījuši noslēpumainu objektu. Objekts esot neparastas formas un lidojot Zemes virzienā.

Tuīti pēc šīs atklājuma astronomu aprindās sākās nikni strīdi un tika izvirzītas divas hipotēzes. Daži debesu pētnieki apgalvoja, ka tas esot asteroīds, bet citi noslēpumaino objektu uzskatīja par komētu, kam nezināmi laundari norāvuši asti.

Kāmerā abu hipotēžu piekritēji stridējās, gluži negaidīti tika izvirzīta trešā hipotēze. Pēc trešās hipotēzes autoru domām, noslēpumainais objekts nav ne asteroīds, ne komēta, tas ir īpatnējs lopbarības sagatavošanas agregāts!

Sāds apgalvojums pirmajā mirklī šķiet plānprātīgs. Taču nesteigsimies ar secinājumiem, uzklaušisim trešās hipotēzes aizstāvējumam. Pēc viņu domām, noslēpumainais objekts varētu būt zāles miltu agregāts, ko Greizo Ratu domājamošās būtnes sūta uz Jelgavas rajonu.

Kāpēc tieši uz Jelgavas rajonu? Tāpēc, ka tur situācija ar zāles miltu ražošanu nav visai iepriecinoša. Pirmajā jūnijā vajadzēja sākt darbu 14 zāles miltu agregātiem, bet sāka strādāt tikai 10, un daži no tiem drīz vien sabojājās. Turklāt plāns paredz ražot arī lopbarības granulas un briketes, bet kā un kur tās ražos, jūnija sākumā vēl nebija skaidrs. Redzēdams, ka zāles miltu, granululu un briķešu ražošanas uzdevuma izpilde ir apdraudēta, Greizu Ratu būtnes Jelgavas rajonā virzienā ir izšāvušas universālu mašīnu, kas vienā mirklī saražos gan zāles miltus, gan granulas, gan briketes.

Nemot vērā trešās hipotēzes iepriecinošo perspektīvu, cerēsim ka tieši tā būs īstā!

MĀKSLA IR GLĀBTAI

Jau senseņos laikos, kad cilvēki vēl dzīvoja alās, viņi apzīmēja alu sienas ar mamutu, bifeļu un degunradžu attēliem. Tā radās pirmās gleznas. Drīz pēc tam kādam maksliņiekam ienāca prātā ap mamuta attēlu aplikt četras rungas. Tā radās pirmais gleznas rāmis.

Ar laiku mākslas darbu ierāmēšana guva aizvien plašāku vērīenu, un paši rāmji kļuva

aizvien efektīgāki. Parādījās kokgrie-
 gipsa veidojumi un tamlīdzīgas ārišķ-
 Rāmji bija plati un šauri, taisni un c-
 grubujaini un gludi. Tad nāca beice-
 pulēšana un zeltīšana. Galu galā mā-
 darbu cienītāji sāka vairāk skatīties uz s-
 tatiem rāmjiem nekā uz gleznām.

Tāds stāvoklis, protams, nebija norīkots tāpēc mākslas darbu ierāmētāji, kas strādā Rīgas darbnīcās, spēra drosmīgu soli — gleznas tagad ierāmē tikai viena veida ierāmējos. Vienaļga, vai glezna ir milzīga vai mazīga, visām ierāmē, visas tiek ierāmētas ar vienu parauga listēm, jo citādu darbnīcās viņi nav.

Līdz ar to māksla ir glābta. Tagad slēgtāji tāji pievērsīs galveno vērību gleznai un literatūrām. Tieši tas arī bija jāpanāk.

IZEJU VIENMĒR VAR ATRASĪ

Neviens neapstridēs faktu, ka mūsdi
satiksme kļūst aizvien intensīvāka. Līdz
to rodas problēma, kā pāriet ielu, nej
nešabradājot kādu satiksmes līdzekli.

La! novērstu satiksmes līdzekļu sabrād-
nu, ielu krustojumos ir uzstādīti gājēju
safari. Un, lūk, tieši šie luksofori kļu-
par piedauzības akmens sūdzību rakstītāji
Rakstītāji sūdzas, ka spilgtā saulē luksoforu
signālus nevarot skaidri saskatīt, jo gai-
tajos esot pārāk vāja. Bet, atļaujiet jau
kas gan sūdzētāju kavē aiziet līdz ielas
dum un paskatīties uz luksoforu tuvāk.
Luksoforu deg sarkanais signāls - sūdzē-
var iet atpakaļ un nogaidīt, kamēr tas
dzisīs. Loti vienkārši!

Citi sūdzētāji gājuši luksoforiem uz
no citās pusēs. Luksofori, lūk bieži vien
pār nedarbojoties. Bet, cienījamie, jūs tie-
varat piezvanīt remontdienestam un pazi-
ka tur un tur luksofors ir bojāts! Taisni
remontdienesta numuru zina reti, jo
netiek plaši afišēts, un arī izziņu birojos
skaidrības, kur īsti jāzvana. Taču izeja
ļoti vienkārša — tie, kas numuru zina,
nostāties pie bojātā luksofora un sau-
«Zvaniet uz numuru 219518 vai 22307

Līdz ar to problēma būs atrisināta, un montdienesta numura popularizēšana atkrīst pati no sevis.

A. ISA
zinātnu kandid

— ES TEV TEICU, KĀ PĀĻI BŪS PAR
GARIEM! TAGAD MĒS VAIRĀ NEVA-
RAM ATRAST IZEJU!

E. RUSMANIŠ

— HULIGANISMI

G. VINGEDZIS

«Ienāku mēbeļu veikālā, skatos: viens izskatās tieši pēc tāda, kas mēbeles pārdo.

— Dzirdēju, ka veikalam mēbeles pievestas, — saku.

— Ir mēbeles, — vīrs atsa-ka. — dodiet piecdesmit rub- lu un ņemiet, kādas vēlaties.

— Tik vien? — brīnos. — Tad jau laikam būs no- cenotas... Mēbeļdrēbe sa- plēsta, pulējums nespīd?

— Varbūt saplēsta, varbūt nespīd, taču jūs izņēmuma kārtā varēsiet izvēlēties vis- mazāk saplēsto, vismazāk sa- skrambāto.

— Garnitūra taču maksā simtus, bet jūs sakāt — piec- desmit.

— Piecdesmit tāpēc, ka jums ļauj izvēlēties.

— Bet kādas jums ir?

— Gaišas un tumšās.

— Man vajag gaišo.

— Gaišo vairs nav. Piec- desmit rubļu — varbūt vēl kādu sameklēsim.

— Bet, ja es nemšu tum- šo?

— Tas nekrit svarā — piecdesmit rubļu.

— Par ko?

— Par to, ka jums vajag!

— Man vairs nevajag.

— Piecdesmit rubļu.

— Par ko?

— Par to, ka jūs mani no darba atrāvēt. Kamēr es ar jums runāju, trīs garnitūras būtu pārdevis trīsreiz piec- desmit nopelnījis. Maksājiet, vai arī...

— Ko «vai arī»? Miliciju izsauksiet?

— Izsaukšu!

— Tiešām?

— Piezvanišu, teikšu, ka

jūs man kukuli iegrūst gribē- jāt, ar kaut kādiem nožēloja- miem divdesmit pieciem rub- ļiem pārdevēja godu gribē- jāt aptraipīt!

— Es?!

— Jūs!

— Bet es taču jums neko nedevu!

— Nedevāt? Ko tad stāvat kā četrduurvju skapis, kāpēc prom neejat? Skaidrā latvie- šu valodā saku — nav mums garnitūru, visas izpārdotas!

So sarunu man atstājēja kāds vīrs, kas bija mēģinājis nopirkt gulamistabas mēbeļu komplektu. Kad pajautāju, vai viņam galu galā izdevās nopirkt kārotās mēbeles, viņš drūmi pajokoja:

— Dodiet piecdesmit rub- ļu, tad pateikšū!

A. DZIRNIS

E. RUSMANIS

JA ESI BIŠU DRAVĀ...

Vēstules saturs liecināja, ka ne jau gar- laicības dzīts cilvēks bija ķēries pie papīra un zīmula.

Kāds Liepājas rajona kolhoza «Brīvība» biškopis rakstīja: «...Lieta tāda, ka mums jau pirmajā ceturksnī vajadzēja saņemt cu- kuru no «Lauksaimniecības tehnikas», bet līdz šai dienai nav vēl saņemts ne grauds (līdz 8. maijam. Aut.). «Lauksaimniecības tehnika» aizbildinās, ka Liepājas cukurfabri- kā mašīnas nevarot mehāniski piekraut strād- niekiem maiši jānesot 50 m attālumā un kol- hoza mašīnām uzņēmuma teritorijā neļaujot iebraukt. Kamēr «Lauksaimniecības tehnika» ar fabriku strīdas tikmēr mēs ar skumjām skatāmies uz bitēm, kam pēc ziema cukurs būtu ļoti nepieciešams...»

Nekā iepriecinoša, kā izriet no vēstules, nav bijis arī pagājušajā gadā:

«...mēs cukuru saņēmām 6. septembrī fabrikā, jo «Lauksaimniecības tehnika» aiz- bildinājās, ka neesot mašīnas, ar ko cukuru izvadāt, lai gan par mūsu pašu atvesto cu- kuru viņi aprēķināja 12 kap. kilogramā vairāk (tas ir, par «Lauksaimniecības tehnikas» pie- gādi kolhozam). Kā zināms, līdz pirmajam septembrim bitēm jābūt iezīmotām, bet mēs tikai 6. septembrī saņēmām cukuru.»

Vēstuli, kā jau tas pienākas, nosūtījām republikāniskajai apvienībai «Latvijas Lauk- saimniecības tehnika». Ar garu izejošo nu- muru (15—01/1265) saņēmām īsu atbildi. Tā sastāvēja no dažām rindiņām un apvienības

priekšsēdētāja vietnieka J. Kuļinčenko parak- sta. Lakonisms gan esot talanta brālis taču šajā gadījumā diemžēl varam runāt tikai par pīrmo:

«Liepājas rajona apvienība savā vēstulē Nr. 97-t no 27.05.77. g. paskaidro, ka par 1976. g. septembra mēnesī saņemto cukuru kolhozam «Brīvība» samaksāti piegādes iz- devumi.

1977. gada II ceturksnī izdalītos 1000 kg cukura saimniecībai piegādās jūnija mē- nesī.»

No šīs atbildes izriet, ka nelikumīgi ieka- sētā nauda kolhozam «Brīvība» samaksāta. Taču tas ir vienīgais medus piliens. Par pā- rējiem sūdzībā izvirzītajiem jautājumiem vēs- tulē nav ne zilbītes un mums atliek tikai mi- nēt, vai arī turpmāk cukuru piegādās tik- pat neregulāri.

Kā redzams, pat ar vislielāko piepūli šādu atbildi nevar uzskatīt par iejutīgu un lietiš- ķu reakciju uz darbalaužu iesniegumiem.

Kā mūs informēja Lauksaimniecības minis- trijas Biškopības pārvalde, nevienā citā re- publikas rajonā ar «Lauksaimniecības tehni- kas» darbiniekiem par cukura piegādi dom- starpību nav. Runa ir vienīgi par Liepājas rajona apvienību. Un diezin, vai ar atgaipā- šanos no sūdzībām šī apvienība spēs kaut ko panākt. Jo, kā mēdz sacīt, ja jau esi bišu dravā, tad vismaz nevicini rokas..

A. KNIEDE

Visā visumā stabiem kā tādiem nav ne- vainas. Tajos var rāpties, pie tiem piekar- fona vadus, strāvas kabelus un sludināt: «Pārdodama otrā piena govs un mazlietoti nu ratiņi.»

Diemžēl atsevišķos gadījumos stabus p- No vienas vietas uz otru. Sakarā ar līnija montiem, ar ielu rekonstrukciju vai tāpat. Lai pilnībā apgūtu atvēlētas summas un sa- tu prēmijas. Atnāk strādnieki, izrok zemē rumu un iesprauz stabu tur, kur pašiem ē.

Visbiežāk šādi zemē iesprauti stabi ne- netraucē. Jo ikvienu stabu var gan apiet, apbraukt. Iznemot varbūt stabu Ogrē, Ga- prospektā 5. Seit pēc zemsprieguma līnija monta elektriķi stabu iesprauda tā, ka to braukt nav iespējams. Kaut gan aiz šī stal- iedzīvotāju malkas šķūniši un attiecīgo lai- cību bedres.

— Milīe, labie! — pilsone Bajāre lūdza- trālo elektrotīklu Ogres tikla rajona va- — Esiet džentlmeņi! Pārceļiet stabu atpaka- cajā vietā!

Tikla rajona vadība atbildēja: «Paskaidrojam, ka balsts iecelts tuvāk- par 0,5 m sakarā ar to, ka ievadkabelis ir- īsu. Pasreizējais attālums no balsta līdz- sienai ir 2,7 m, kas ir pietiekoši, lai- brauktu kravas automašīna... Pēc atbil- kabela sagādes nepieciešamā garumā var- pārceļt balstu pasūtījuma veidā.»

Pilsone Bajāre jutās nedaudz šokēta. Un- tiesi. Elektriķiem jau remonta gaitā bija a- dits, ka stabs jaunajā vietā traucēs iebra- pagalmā. Strādnieki tikai atmeta ar roku, gad izrādījās, ka ar roku atmet arī tikla- jons. Šāds žests pilsonei Bajārei šausmīgi- patika un viņa uzrakstīja LPSR Galvenajai- gētīkas un elektrifikācijas ražošanas pārva- Pārvaldes priekšnieks K. Ketners atbildēja:

«Paskaidrojam, ka zemsprieguma līnijas- monta gaitā, lai varētu izmantot esošo p- ievada kabeli, radās nepieciešamība jauno- jas balstu pārceļt par 0,5 m tuvāk ēkai. Pa- attālums no ēkas līdz jaunajai balsta vieta- 2,7 m, kas ir pietiekami, lai varētu iebra- kravas automašīna. Lai pārceļtu balstu ag- vietā, ir nepieciešams mainīt Jums pieder- ēkas ievadu kabeli.»

Tātad stabs joprojām stāv. Velti pilsone- jāre rāda šoferiem abus rakstus un apgalvo- mašīnas var iebraukt pagalmā. Šoferi nem- ra mēru, izmēra attālumu no staba līdz si- konstatē, ka tas ir 2,6 metri un nebrauc ne- dzami.

Un pilsone Bajāre jūtas vēl vairāk šokēta- līdz šim nav sapratusi, kam tad īsti ir jā- pielautais brāķis. Tiesa, varētu gaidīt, ka- stabs sapūst. Bet tas nebūtu diez cik prātīgi. stabs kā ēķa ir no betona.

P. AUP

V. ZAKIS

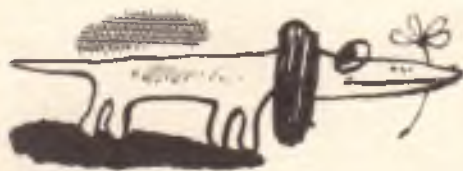
Katram no mums ir kāda kaislība. Man, tev, jums — visiem, visiem ir kaislības. Ārēji tās protams, nav redzamas. Turklāt tie, kas ir kaislību kerti vismagāk, izskatās mierīgi kā koka dieviņi. Piemēram, Ogists, kluss, apgarols muzikis. Orķestri viņš neuzkritoši čigā vijoli, un neviens pat iedomāties nevar, ka Ogista dzīves laivina dienu un nakti mētājas briesmīgajā kaislību jūrā. To, starp citu, nevar iedomāties arī dirigents Luficers, tāpēc viņš par Ogistu izsakas visai nievīgi: «Peleks cilvēcinš, zināt...»

Bet tie ir maldi, jo Ogists nav pelēks cilvēcinš, nepavisam nē! Viņš tikai ir pārāk kautrīgs. Kamēr viņa kolēģi pievērs sev uzmanību ar elegantiem žestiem, iedvesmas aparātu skatienu, bārdām un skandāliem intīmā dzīvē. Ogists vijoli spēlē bez klanīšanās, galvas kratīšanas vai citiem genialitāti apliecināšiem žestiem. Skatiens viņam absolūti nav apgarots bārdū viņš neaudzē un, kas attiecas uz Ogista intīmo dzīvi, tās vispār nav. Lai cilvēks varētu nodoties intīmai dzīvei, viņam jāpazīstas ar kādu sievieti, šī sieviete jāvadā uz restorāniem, jābuco un jānododas citām neprātībām. Nemot vērā Ogista kautrīgo raksturu, tādas prasības ir absolūti nereālas. Viņš lai kontaktētos ar svešu sievieti? Nonsenss!

Taču šis apstāklis Ogistu nekavēja nodoties kaislībam. Patiesību sakot, vienai kaislībai, to ties neprātīgai un bezgala cēlai. Kāda tad bija Ogista neprātīgā un cēlā kaislība? Viņš kolekcionēja porcelānu. O, viņam jau bija puslīdz ciešama kolekcija — daži japāņu imari skolas atdarinājumi, Sevras tasīte deviņpadsmitā gadsimta zupas terine, pāris debeszilas, caurspidīgas vāzītes, kuru izcelšanās nebija skaidri noteikta, divi ķīniešu porcelāna niecīni un vēl šis tas. Protams, citiem kolekcionāriem skapjos stāvēja daudz vērtīgāki dārgumi, bet pati izcilākā kolekcija laikam gan bija Priķim senioram. Taču Priķis seniors, nabags, nomira, un Priķis juniors tētna dārgumus pamazām sīta gaisā. Ogists no viņa gribēja atpirkt brīnišķīgu Meisenes tējkannu, bet Priķis juniors noprasiya piecus simtus. Pie tādas naudas ierindas muzikitis, kam nav nekādu blakus ieņēmumu, uzreiz nevar tik vienkārši tikt, un Ogists palika bez brīnišķīgās tējkannas.

Daži varbūt teiks, ka dzīve starp porcelāna podiem ir drusku skumīga un vientulīga. It nemaz nav vientulīga, jo Ogistam bija ne tikai kaislības un kolekcija, bet arī sunītis Fifi. Neliela, mīlīga sunu kundzīte ar mikstu spalvu. Katru rītu un vakaru, ja vien viņam nebija dzēja tupēt koncertā vai mēģinājumā, Ogists Fifi pavadīja pastaigājās pa skvēriņu. Naktis sunītis gulēja uz paklājina pie Ogista gultas un rītos viņu modināja, trīs reizes melodiski veriedamās. Tas protams, izklausās absolūti neticami, bet tieši Fifi bija par iemeslu sma-

Kādu rītu, nekā ļauna nenojauzdams, Ogists kopā ar savu sunīti pastaigājās pa skvēriņu, staigāja, kamēr satika Priķi junioru. Satikšanās notika pavisam neparasti, jo Priķis juniors, ieraudzījis Fifi, tūdaļ notupās, izstiepa roku un sāka mīļi bubināt.

— Suk, suk, sunīti, suk, suk, vankšķiti, nāc šurp, iepazīsimies, aprunāsimies!

Fifi parasti pret svešām personām izturējās visai rezervēti, bet Priķim viņa tūdaļ pietipināja klāt. Priķis juniors viņu apglastīja, aptaustīja ausis, aptaustīja kepinas un paskatījās zobos.

— Nevar būt! — viņš pārsteigts iesauca. — Neticami!

— Piedodiet, vai sunītim nav kaut kas kārtībā? — Ogists apjucis jautāja.

Priķis juniors tikai tad Ogistu pamanīja.

— Piedodiet, es pārāk aizrāvos... Vai tā ir jūsu kucīte? Jā? Zeltainais spaniēls, ļoti reta suga es pat nezināju, ka Rīgā tāds ir. Un kad viņai būs kucēniņi?

Ogists apjuka vēl vairāk. No kucēnu nelaimes viņš līdz šim bija laimīgi paglābies. Tajās reizēs, kad Fifi kļuva vieglprātīga un viņai sāka sekot sunu varza, pastaigas nekavējoties tika pārtrauktas. Pāris dienas Fifi nodēdēja ieslēgtā istabā, un līdz ar to viss bija kārtībā. Tāpēc uz Priķa jautājumu Ogists atbildēja visai izvairīgi:

— Par kucēniem neko nevaru teikt... Par to man nekas nav zināms...

— Es ļoti gribētu zeltainā spaniela kucēnu. Protams, no tirsugas tētna.

Tā jau bija drusku nekaunība, un Ogists sāka prātot, kā tikt no netaktiskā subjekta valā. Bet tad Priķis juniors pateica dažus vārdus, kas stāvokli kardināli mainīja.

— Jūs, jā, nemaldos, gribējāt Meisenes tējkannu. Dodiet man pirmšķirīgu kucēnu, un es jums tējkannu atdošu par diviem simtiem.

Ogistam sāka daudzīties sirds. Vai tiešām, vai tiešām viņam radīsies iespēja pievienot savai kolekcijai kaut ko brīnišķīgu? Divus simtus ar lielu žņaugšanos un pumpēšanu varētu sagrabināt... Nē, tas izklausās pārāk brīnišķīgi, lai būtu patiesība! Kamēr Ogista sirds dūšīgi sitās, Priķis juniors izrāva no bloknota lapiņu.

— Tātad norunāts. Te, lūdzu, būs mans telefons. Kad kucentiņi atskries, piezvaniet!

Kad kucentiņi atskries... To pateikt bija viegli, vai, cik viegli! Bet kur lai nabaga Ogists atrod zeltainā spaniela kungu? Kur? Varbūt sunu audzētāju klubā?

Tā bija gaisa doma, un Ogists Fifi pavadīja teciniet vien laidās uz minēto klubu. Diemžēl klubā par zeltainiem spaniēliem neviens neko noteiktu pasacīt nevarēja. Daži gan stāstīja, ka viens zeltainā spaniela kungs dzīvojis Taškentā, un deva padomu, lai Ogists ar Fifi braucot uz Taškentu. Bet tas prasītu ievērojamus līdzekļus, turklāt tagad, koncertu sezonā, Luficers viņam drīzāk norautu galvu nekā laistu uz pāris nedēļām atvaļinājumā.

Ļoti iespējams, ka Ogists pamazām būtu samierinājies un papūlējies Meisenes tējkannu aizmirst. Tāda atteikšanās, protams, ir sāpīga, ļoti sāpīga, bet ko lai dara? Dzīve nav rožu dārzs, dzīve ir mūžīga šķiršanās no skaistajiem sapņiem, un kolekcionāri to zina vislabāk.

Liktenis par Ogistu tomēr apžēlojās un lēma citādi. Nepagāja ne pāris nedēļas, un Ogists, iedams uz koncertu, ieraudzīja apburošu dāmu, kas veda saiti tieši tādu sunīti kā viņa Fifi.

Ogistam atkal sāka daudzīties sirds. Vai tiešām viņam būs lemta neticama laime, vai tiešām viņš varēs nolikt savā kolekcijā dievišķo

Tas atkarājās galvenokārt no tā, vai apburošā dāma sunitis ir kungs vai nav. It uzminējis, ka svešais pilsonis ar vijoles k padusē interesējas par viņa dzimumu, zēnais skaistulis piegāja pie stabiņa un... U tas bija simtprocentīgs kungs!

Ogists gandrīz iegavilējās un gribēja joni skriet apburošajai dāmā klāt, bet klāt atjēdzās. Apžēlojoties, ko lai viņš dāmāi sakā lai paskaidro, ka... Nē, kaut ko tādu sacīt Ogists nevarēs nekad. To viņš nevar pasacīt nemūžam! Dāmu sabiedrībā, runā par visparastākajām lietām, Ogists sarkastostijās, tāpēc prasīti, lai svešu sievieti uzrunātu tik ciniski vulgārā veidā, nozīmīti prasīt par daudz.

Apburošā dāma ar savu sunīti atgālināja bet Ogists palika stāvam. Ogistu bija kādā divains stingums, it kā viņu kāds būtu noris un pārvērtis par nocenotu porcelāna figūriņu.

Tovakar pirmo reizi mūžā Ogists stipri dzerās. Fifi sēdēja un skatījās uz Ogistu vām brūnajām, bezvainīgajām acīm kā cādama, kāpēc viņas saimnieks tik daudz rīklē. Tāpēc, mīlais lopīn, ka viņš grib mirsties! Aizmirst Priķi junioru, aizmirst apburošu dāmu, aizmirst spaniela kungu un Meisenes tējkannu.

Priķi junioru, apburošo dāmu un spaniela kungu Ogistam izdevās aizmirst, bet Meisenes tējkannu ne. Aizvien skaidrāk un skaidrāk viņš saprata, ka dzīvot bez tējkannas pilnīgi neiespējami.

Agrāk, kad Ogistam bija lieli pārdzīvojumi, viņš dvēseles līdzsvaru atguva, kārtējot savas kolekciju. Katru tasīti, katru šķīvīti un tīnīti viņš pārcilāja un aplūkoja ar svētām sām, bezgala saudzīgi noslaucīja putekļus, nolika atpakaļ. Šoreiz visi savāktie dārgumi viņam likās niecīgas, bezvērtīgas drāzas. Tiešām, vai kaut kāds imari šīla atdarinājums Sevras tasītes vai zupas terīnes ir salīdzināms ar īstu Meisenes tējkannu? Nekad! Vēl vairāk, tāds salīdzinājums būtu skaistuma mērošana!

Pamazām Ogists pazaudēja miegu un gribu. Turklāt viņš kļuva bistami izklaidēti. Mēģinājumos skatīdamies partitūrā, Ogists redzēja notis, viņš redzēja Meisenes tējkannu Sakarā ar to Luficers jau divas reizes bija nāmu uzbūvējis, un trešais blāviens varēja liktenīgs. Tātad, lai novērstu katastrofu, Ogistam pēc iespējas drīzāk vajadzēja tikt tējkannas, tikt par katru cenu! Tas, sakārt, nozīmēja, ka viņam neizbēgami va-

Kādi murgi, kādas ārpriētibas — dzīvs būdams Ogists to nepateiks! Tas nu bija pilnīgi skaidrs.

Stop! Kur ir rakstīts, ka Ogists to, kas viņam sakāms, nevar pasacīt caur puķēm? Bez šaubām, var, tikai jāatrod istie formulējumi!

Un Ogists galu galā istos formulējumus atrada. Viņš lūgs apburošās dāmas atļauju iepazīstināt Fifi ar viņas suni. Iepazīstināt — cik lielisks un ietilpīgs jēdziens! Uz priekšu, Ogist, preti slavai un Meisenes tējkannai!

Vēlreiz stop! Lai spertu tik drosmīgu soli, cilvēkam vispirms ir psiholoģiski jāpagatavojas, jāsakoncentrē griba. Tāpēc Ogists vairākus vakarus pēc kārtas nostāvēja pie spoguļa, cieši skatījās sev acīs un murmināja:

— Es to darišu... Man tas jādara... Viss beigsies labi...

Neskatoties uz rūpīgo gatavošanos, nakti pirms liktenīgā notikuma Ogists nekādi nedarīja aizmigt. Atkal un atkal viņam bija jādomā, vai apburošā dāma par augšminēto priekšlikumu neapvainosies un nesīs viņam ar lietussargu pa galvu. Bet varbūt viņa prasīs zināmu atlīdzību? Tas nebija izslēgts, tāpēc katram gadījumam jāņem līdzi lielāka summa naudas. Arī dāmas suni nekādā ziņā nedrīkst aizmirst, viņu nāksies pacienāt ar desu vai, vēl labāk, ar divām desām.

Neizgulējies un bāls Ogists nākošajā rītā vēlreiz nodevās gribas vingrinājumiem, pēc tam iebāza kabatā naudu, suniņim domātās desas un paņēma spieķi. Spieķis bija nepieciešams, lai atgāinātu slikti audzinātus krancus, ja tie gribētu pārāk dedzīgi izrādīt Fifi savas simpātijas.

Tādējādi bruņojies, Ogists Fifi pavadībā devās uz ielas stūri kur torīt viņš bija sastapis apburošo dāmu. Šoreiz nevienas dāmas te neredzēja. Varbūt viņa neatnāks, varbūt ar viņu kas noticis?

Nē, apburošā dāma pēc pusstundas tomēr parādījās. Dāmu ieraudzījis, Ogists pirmajā brīdī gribēja bēgt, bet savu vājumu ar pašsugestiju sekmīgi pārvarēja, pagriezās un stingriem, noteiktiem soļiem gāja dāmai pretī. Sirds viņam, protams, sitās ārpriētibā, elpa lāgiem aizrāvās, taču ārēji viņš saglabāja vēsu mieru. Diemžēl sakarīgi pateikt savu sakāmo Ogists nespēja, viņš stostījās, rīja siekalas un raustīja valodu, bet apburošā dāma tomēr viņu saprata. Kas notiks? Ak, dievs, kas notiks tālāk?

Nekas briesmīgs nenotika — dāmas sāka smieties.

— Man nav absolūti nekādu iebildumu, — viņa sacīja un smējās vēl skaļāk.

Ogists aiz kauna un uztraukuma bija tuvu gībonim. It kā caur miglu viņš redzēja, ka Fifi atturīgi piebāz degunu dāmas suniņim, pēc tam suniņš attīpina pie Ogista un, purnu izslējis, sāk viņu ostīt. Ko viņam vajag, ko viņš grib? Desu. Kā tu, cilvēks, to nesaproti?

Ogists saprata. Ar skubu viņš izvilkā desu no kabatas, paklanījās un iedeva to suniņim. — Lūdzu... Te būs...

Suniņš bez kavēšanās sāka desu ēst. Tikai tagad Ogists pamanīja, ka Fifi kavalieris ir gaužām nobarojies. Mugura kā dēlis, ačteles taukos ieaugušas, pakakle karājas... Krupis, ne suns. Un cik kārtīgi viņš rīj! Šņakstinādams, siekalodomies... Tfu!

Tā, nu desa bija aprīta, kas notiks tālāk? Nekas nenotika — treknais kustonis atkal slēja purnu gaisā un prasīja otru desu.

Fifi skatījās, skatījās, tad pēkšņi pagriezās un aizrikoja.

— Fifi! — Ogists iesaucās. — Fifi! Bet Fifi Ogistu neklausīja, pirmo reizi neklausīja! Viņa rikšoja mierīgi tālāk, un Ogists ar šausmām ieraudzīja, ka tur, pie avižu kioska, grozās plušains krancis. Nu bija jāglābj, kas vēl glābjams.

Savu mūžu Ogists nebija tā skrējis. Fifi, apstājies, Fifi, pagaidi!

Fifi neapstājās un negaidīja. Kopā ar plušaino viņa ierīkoja balandām aizaugušā būvlaukumā un, kad beidzot pie būvlaukuma atdrāzās Ogists, tur neviena suniņa vairs neredzēja.

Smagi ievaidējies, Ogists nosēdās balandās un atspieda galvu rokās. Viss bija pagalam.

Pēc trim dienām Fifi atgriezās. Izsalkusi, nobridusies, ar grūziem piebirušū kažocīnu.

— Tagad tevī vajadzētu nopērt! — Ogists ļoti ļoti dusmīgi sacīja — Tik neiedomājāmi pīdauzīga uzvešanās, tādā kauns!

Fifi mīli paskatījās Ogistam acīs un briesmīgās pēšanas domas izgausa kā nebijušas. Nāc ēst, izladīga Fifi, es tikmēr izsūkšu tavu noleskāto kažoku!

Turpmākajās nedēļās Ogists bija stipri izklaidīgs un nomākts. Luficērs atkal sāka skatīties uz viņu ar negantu aci, it kā baidīdamies, ka izklaidīgais vijolnieks Vivaldi sonātes vietā nesāk spēlēt Valdeifeļa valsī.

Ja šajā drūmajā laikā Ogists tomēr neiegrima galējā pesimismā, par to jāpateicas mazam, drusku apdauzītam porcelāna šķīvītim, ko Ogists ieraudzīja antikvariātā un nopirka par trīsdesmit rubliem. Protams, šķīvītis ne tuvu nestāvēja brīnišķīgajam Meisenes mākslas darbam, tomēr arī par to varēja pāpriecāties. It īpaši jauki šķīvītis izskatījās mēnesnīcā, kad Ogists to nolika uz palodzes un aizkustināts raudzījās, kā rēgainajā gaismā mirdz šķīvīša apbružātais zeltījums. Nāc, Fifi, paskaties arī tu ar savu actiņu uz istu mākslu!

Fifi nenāca. Viņa gulēja uz paklājina savā kaktiņā un nelikās Ogista aicinājumu dzirdam. Ko tas varēja nozīmēt? Fifi, vai tu nejuties labi?

Fifi jutās ļoti labi, bet viņai bija atskrējuši kucēni, trīs pūkaini kucentiņi! Viens drusku atgādināja vilku, otru ar zināmas iztēles spēju varēja uzskatīt par taksi, bet trešais... Trešais bija fantastisks radijums ar lielu galvu, milzīgām ķepām, melns un rijīgs. Turklāt viņš auga neticami ātri, nevis dienām, bet stundām. Četru nedēļu vecumā fantastiskais kucēns bija lielāks par savu māmiņu.

Vilkveidīgo un taksim līdzīgo sunēnu Ogistam laimējās atdot labiem cilvēkiem. Trešo nenēma neviens. Absolūti neviens! Nu, ja kucentiņu neviens nepem, lai kucentiņš dzīvo un nāk pastaigāties kopā ar Ogistu un Fifi.

Trešajā pastaigas reizē notika kaut kas neparedzēts. Brīdī, kad Ogists, abu suniņu pavādīts, iegriezās skvēriņā, pa ielu brauca garām pelēks "Zigulis". Cīkstēja bremzes, no "Zigula" ar zināmām grūtībām izrāpās korpulentais vīrietis un vēl korpulentāka sieviete. Viņi abi sāka cieši skatīties uz Ogistu. Ogists jutās drusku neērti un sāka iet ātrāk. Korpulentais

pāris viņam sekoja. Ogists gāja vēl ātrāk. Korpulentie neatpalika. Laupītāji! Kāda laime — skvēriņš ir tik vientuļīgs, nevienas dvēseles... Tālāk, aiz rožu krūmiem, divi tantijas vadāja divus buldogus, bet, kamēr paspēs atskriet, Ogists būs jau trīsreiz no mēts. Bēgt, pēc iespējas ātrāk bēgt!

Nē, bēgt nav nozīmes, jo korpulentais grūz vienu roku kabatā, tālād viņam ir volveris un viņš bēgošo Ogistu nošaus vi sekundē! Lai notiek, kas notikdams, Ogists bēgs, Ogists slāvēs uz vietas, tricēs un nedosies.

Tikmēr laupītāju pāris pienāca pavisam tuvu. Korpulentais vīrietis izrāva roku no kabatas. Cik savādi — revolvera vietā rokā nam bija nauda! Korpulentā sieviete tās sāka žēlīgā balsī lūgties:

— Esiet, tik laipnas, pārdodiet mums? faundlendas suni! Mēs viņu ļoti turēsim lūdzu lūdzu, pārdodiet!

— Pārdodiet, bet man tāda suņa nav! Ogists trīcošā balstīnā atbildēja.

— Kā nu ne, kā nu ne, — korpulentais netis vēlīgi ierunājās. — Tas ir lielisks faundlendieša eksemplārs. Es, zināt, no suņiem šo to saprotu! Tātad norūmāts?

Nekas nebija norunāts, bet korpulentie sāka rīkoties. Vīrietis iespieda Ogistam ru naudas žūksni, un sieviete paķēra rokās fantastisko kucēnu.

— Ak tu kunkulītis, ak tu brīnumiņš! gad mēs dzīvosim kopā, tagad tu būsi mums! Vai viņš labprāt ēd olu dzeltenumu un svaigas aknas? Vai viņš zivju ellu ir bijis regulāri?

— Jā, — Ogists atbildēja, bet tie bija trīs Vairāk korpulentie neko nejautāja, patē vēlreiz paldies un žigli pazuda. Ogists ar palika vieni.

Tikai tagad Ogistam ienāca prātā paskaties, cik rubļu korpulentais viņam ir iespējams saujā.

Labi, ka tuvumā bija soliņš, citādi Og neizbēgami būtu saļimis turpat uz ceļina. Viņš turēja saujā gandrīz Meisenes tējkannu Citiem vārdiem sakot, trīs simti rubļu. Pie vēl divus, un tējkanna pieder tev, ak, Og! Ar prātu spriežot, pēc tējkannas iegādā Ogistam vajadzētu būt svētlaimīgam. Diemžēl viņš nav svētlaimīgs. Nelaime tā, ka, kannu pirkdams, Ogists Priķa kolekcijā raudzīja sāls trauciņu. Tas ir sapnis, ne trauciņš! Astoņpadsmitā gadsimta Vuster porcelāns, ar svīna emalju un rozā puniņiem!

Priķis par sāls trauciņu prasa apaļu tūkst un šis apstākļi ļoti iepriecina Fifi. Tiklīdz viņai rodas vēlēšanās drusku paskraidīt ar tiem suniņiem, Ogists viņu bez vārda ru palaiž valjā. Lūdzu, skrien, cik vien tava sirsniņa vēlas!

Atklāti sakot, Ogista rīcības pamatā šo nav labsirdība vien. Viņš cer, ka Fifi viņ pagādās vismaz trīs Nufaundlendas kucē! Bet trīs nufaundlendieši un simti rubļi līdz vienam Vusteras sāls trauciņam...

Sakiet, ko gribat, bet visi rēķini šajā saulē patiesībā ir ļoti vienkārši.

„Vaiķa” KONSULTĀCIJAS

JAUTĀJUMS. Kā apsargā dabu Aļšnes rajona kolhozā «Gaujiņa»?

ATBILDE. Novietojot upītes krastā amonjakūdēns cisternas. Nevienam makšķerētājam šādā vietā zivis nemeklēs. Līdz ar atkritu rūpes, ka upītes krastu varētu sagraut brādā zivju gūstītāji...

JAUTĀJUMS. Vai Gulbenes rajonā manto alūksnīšu pieredzi?

ATBILDE. Amonjakūdēns cisternu novietojšana upju krastos nav tik populāra pie kaimiņiem, toties Litenes sovhozā vēl vienā otrā saimniecībā upju krastā ierīkotas mašīnu mazgātavas.

JAUTĀJUMS. Vai Balvu padomju saimniecības vadītāji domā remontēt lopkopības kompleksa siltumiekārtu?

ATBILDE. Domāt jau nu domā. Ja kopš katlu mājas avārijas, kas notika pērnā rudenī, ziemā līdz pusjūnijam vajadzētu nebija izdomājuši!

Dr. SINEP

No pasta somas

Akadēmiskā Jāņa Raiņa Dailes teātra vēstule, kas šogad nosūtīta Rīgas Mūzikas instrumentu fabrikas kolektīvam:

«Sakarā ar Jūsu pieprasījumu no 1977. gada 20. novembra par 60 biļetēm izrādē «Iša pamācība mīlēšanā» lūdzu paziņojiet vai šīs biļetes ir vēl nepieciešamas.

Ar biļetēm nodrošināsim jaunajā Dailes teātrī.

Administrācija.

Redakcijas piebilde. Neko nevar darīt — celš uz mīlestību ir garš un prasa lielā pacietību.

E. OZOLINS

Iniciatīva, bez šaubām, ir laba lieta. Un par tās trūkumu Saldus rajona padomju saimniecības «Kursiņš» direktors Muižnieks tik tiešām nevar sūdzēties. Lūk, piemērs: būvējot saimnieciskā kārtā trīs tipveida dzīvokļu mājas strādniekiem, viņš nolēma pie viena uzraut arī ceturto. Doma pati par sevi šķiet gaiša. Nelaime tikai tā, ka ceturtais mājas būve nebija ne plānota ne arī apstiprināta...

Vienā jaukā diena saimniecībā ieradās PSRS Valsts bankas Latvijas republikāniskā kantora un Saldus nodaļas pārstāvji. Viņi interesējās par celtniecību. Un te nu iniciatīvas bagātajam direktoram vajadzēja izskirties, ko teikt un kā rīkoties. Sacisim tūdaļ: gan direktors Muižnieks, gan Saldus rajona Lauksaimniecības ražošanas pārvaldes viensētu pārcelšanas inženieris Brīniņš izvēlējās visai savdabīgu taktiku.

— Ceturtais māja? — viņi raustīja plecus. — Tur nav ko skatīties. Šī ēka nav mūsu. To cel kāds privātais.

Tiešām, Valsts bankas Saldus nodaļā nebija neviena dokumenta, kas liecinātu par ceturtais strādnieku dzīvojamās mājas celtniecību «Kursiņš».

— Kas tad ir tas individuālais būvētājs? — pārtērējās revidenti.

— Rītiņš, — direktors bez liekas apdomāšanās atbildēja.

— Saimniecības šoferis, piena vedējs Rītiņš.

— Vai mēs viņu varētu satapt?

— Saubos. Viņš visu dienu braukā...

Te atzīstamu iniciatīvu parādīja inženieris Brīniņš. Lai pakavētu revidentiem laiku, viņš sāka stāstīt par to, ka te plosījies karš, ka daudzas dzīvo-

jamās mājas noslaucītas no zemes virsas un tāpēc celtniecība šajā apvidū esot sevišķi nepieciešama, bet celtnieku pieļautam brāķim, ko te varot redzēt, esot gadījuma raksturs.

Revidenti tomēr devās uz ceturto māju. Un, to aplūkojot, atklājās visai jaukas detaļas: pārtērēti izlīdzināti sienas nosedšās un saplaisājušas, pagrabu viļņojās ūdens un būvmateriāls izsvaidīti tā, it kā šis objekts nupat būtu pārcietis bombardēšanu.

— Ir nu gan īsts nevižs! — rīnīšs šoferis Rītiņš... — atgriezušies kantori, sprieda revidenti un sāka pētīt papirus. Un lai kā viņi tā darija! Daži pagājušā gada darba uzdevumi un materiālu norakstīšanas akti šoferi Rītiņu reabilitēja. Tie pierādīja, ka šo objektu tomēr cēl «Kursiņš» padomju saimniecībā! Pārtērēti šos atmaskojošos dokumentus revidenti rokās, inženieris Brīniņš pēkšņi kļuva nevalīgs.

— Man drusku jāaizbrauc... — viņš paziņoja. — Drīz būsim atpakaļ...

Tāču viņš neatgriezās. Nu iniciatīvu varēja parādīt direktors Muižnieks. Tāču vienīgais, kas viņš spēja, bija sēdēt pie rakstāmgalda un noraudzīties, kā revidenti raksta aktus.

K. VEKSI

DOTS PRET DOTU

Hallo, vai noliktava? Sveiks, Pētersoni, sveiks, draudziņ! Esi nu ievērojams pret labu cilvēku! Saproti, man vajag! Šausmīgi vajag! Zobratus, zobratīnus, zobratēlišus... Ko nozīmē — būt ir, bet dot nevaru? Kas tev krūtīs — sirds vai benzīnsūknis? Tev traktori stāv? Redzi nu — nestāv vis... Bet man stāv! Vesels ducis! Un traktoristi arī. Ādu par acīm sola nomaukt. Un nomauks! Ja zobratu nebūs. Gribi redzēt, kāds es izskatīšos? Nudien ieraudzīsi! Es tev šitāds katru nakti no divpadsmitiem līdz vienam spokošos. Tāpēc labāk dod zobratu, kamēr vēl esmu dzīvs!

Tev inventarizācijas komisija uz kakla? Septiņi vīri, neskaitot priekšsēdētāju? Tu man zobratīnus es tev visus septiņus no kakla nost, uz somu pirti prom, ūdeni iekšā... Bul — bul, un gatavs! Kamēr šie tur pērsies, priekšsēdētājs visus papirus jau būs parakstījis...

Neder? Bet kas tev der? Gribi, es tev par zobratīniem dzīvu klaburčūsku pagādāšu. Kur raušu, kur raušu... It kā pats nebūtu par sagadnieku strādājis! Zoologiskajā dārzā pret četriem mērķiem iemaiņīšu. Nu, ņemsi klaburčūsku? Varēsi ar čūsku indi reimatismu ārstēt. Tev reismatisma nav? Sika vienība, varu pagādāt! Kolosāls importa reismatisms, zilā lapa garantēta! Negribi? Nu labi! Reismatismu — Mīkelsonam, klaburčūsku — Gustavsonam. No viņa nesen sieva aizgāja. Ko dos preti?... Tīra čuguna plīts riņķus! Veselu tonnu! Tu man zobratīnus, es tev — plīts riņķus. Jā, protams! Zinu, ka tagad visiem ir gāzes pavārdi, zinu, ka neviens normāls cilvēks plīts riņķus neņem... Bet mēs ņemsim! Ko ar tiem darīsim? Pār-

kausēsim! Būs šausmīgi daudz čuguna. Varēsim lietot, kamēr skulptūru tev izliesim. Kāpēc skulptūru? Tāpēc, ka esi labs cilvēks, tāpēc ka te sirds krūtīs, tāpēc, ka zobratīnus man iedevi. Ne vienam tādas skulptūras nebūs, bet tev būs. Nā rīta iesi uz darbu, pats sev puķīti ik reizi noliksi. Domā, tev arodkomiteja šitādu skulptūru izgādās. Domā, nākamās paaudzes tevi novērtēs? Dod zobratu un ņem skulptūru! Iedomājies, cik tas būtu jauki... Tu stāvi uz pjedestāla labā roka pie sirds, bet kreisajā zobratīnš... Nevēlies uz pjedestālu? Varam tevi uz zirga nosēdināt. Arī nā tīra čuguna. Ak, tu jau pats esi putās nodzīts, te zirgi nemaz nepatīk! Bet dzīvu ēzelīti gribi? Ma te viens pret autokāru piedāvā.

Kāpēc ēzelis? Lai uz darbu varētu jāt. Atjās piesiesi gaiteni pie durvju klinķa, lai stāvē. Te pavaicās: «Kurš ēzelis šito visu ir izgudrojis?» bet tu atbildēsi: «Re, kur gaiteni stāvē...» Te labi, man labi, ēzelim arī nebūs slikti. Negemsi! Nu, ja negribi ēzeli, ņem kazu. Ko, ko tu saki?...

Nu, vai zini! Pēdējo reizi tev vaicāju — dos zobratu ar labu vai nedosi? Nedosi. Spitēties, jā! Un nevajag! Un spitēties! Un stāvi pie klinķa pats ja ēzelī neņēmi. Uz celiem rāposi, apgrauztu ābolu la serdi lūgsi uzšķināt! Kamēr tu te nepierunājam demonstrēji, man jau atstiepa tavus zobratīnus. Visus, cik noliktavā bija... Un nebrīn, it kā ucepešpārnas sēdēt! Visi jau nav tādi kā tavam papam dēlīnš. Ja vajadzēs kādu zobratīnu, piezvanī, varbūt izkombinēsim... Protams, ja kaut kas dosi preti...

ŽANIS EŽI

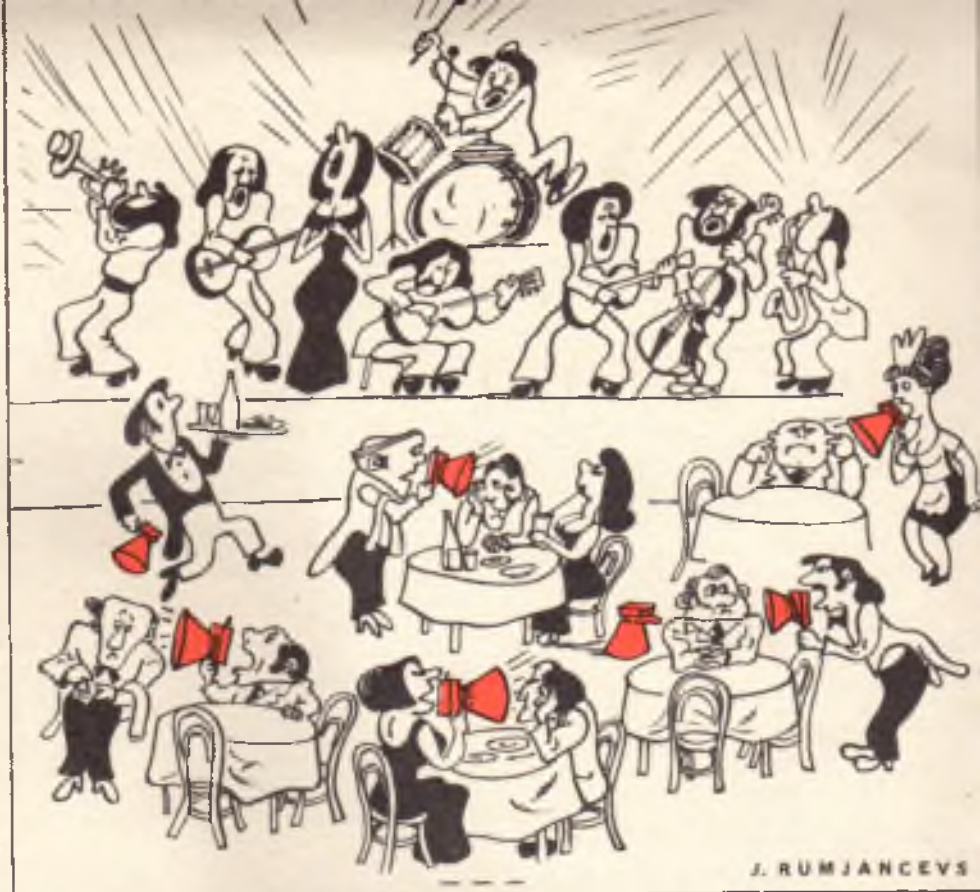

B. JAHENKO

V. RUSU

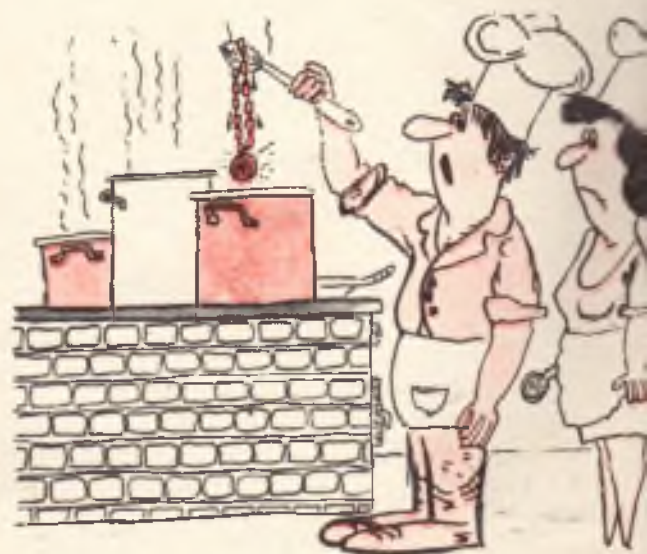
J. RUMJANCEVS

KAJMIŃI.

J. RUMJANCEV

— ATKAL IĻANA IR TAISĪJUSI SEV FRIZŪRU, SKATĪDAMA
KASTROLI!

Kad Uzklingsis pacēla telefona klausuli, viņš bija tērpies svitrainā pidžamā. To viņam var piedot, jo viņš nezina, ka atrodas uz pasaulvēsturiska notikuma sliekšņa. Ja Uzklingsis to zinātu viņš nebūtu zvanījis uz Svilpavu sievasmātei, bet, atgūlies uz dīvāna, risinātu krustvārdu miklas vai laistītu gumijkoku.

Isi sakot, Uzklingsis uzgrīza astoņnieku, pēc tam pilsētas kodu un sāka griezt sievasmātes telefona numuru. Viņš gribēja pateikt, lai sievasmāte ciemā nebrauc, lai paliek turpat savā Svilpavā. Paspējis uzgrīzt tikai četrus ciparus, Uzklingsis izdzirda īsus pūtiņus un vārdu «Halo!»

— Halo! — Uzklingsis atsaucās.
— Halo! — atbildēja klausule.
— Ko jūs ākstāties! — Uzklingsis bargi uzsauca. — Nolieciet klausuli un nejaucieties citu sarunās!
— Nejaucieties pats!
— Man ir svarīga saruna!
— Man vēl svarīgāka!
— Kam jūs zvanāt?
— Man steidzīgi jāpazīno Edai, lai kuģis pagaidām nestartē.
— Kas, kas? — No kurienes jūs zvanāt?

— No Ūrijas uz Edu.
— Ko tas nozīmē?
— Muļķīgs jautājums! Tās taču ir planētas.

Uzklingsim pārskrēja drebuļi. Sveša civilizācijai Velnas parāvis, ko nepazīstamajām būtnēm lai sāka? Varbūt mēģināt izskaidrot dažus jēdzienus?

— Ak jūs no Ūrijas? Bet es no Zemes! Tā, zināt, arī ir planēta. Pašreiz es zvanu uz Svilpavu sievasmātei. Saprātāt?

— Nē, — atbildēja klausule.
— Cik ir divreiz divi? — Uzklingsis viltīgi jautāja
— Četri.
— Pareizi. Bet ko nozīmē jēdziens «sievasmāte»?
— Nezinu.
— Sievasmāte ir sievas māte. saprātīgi?

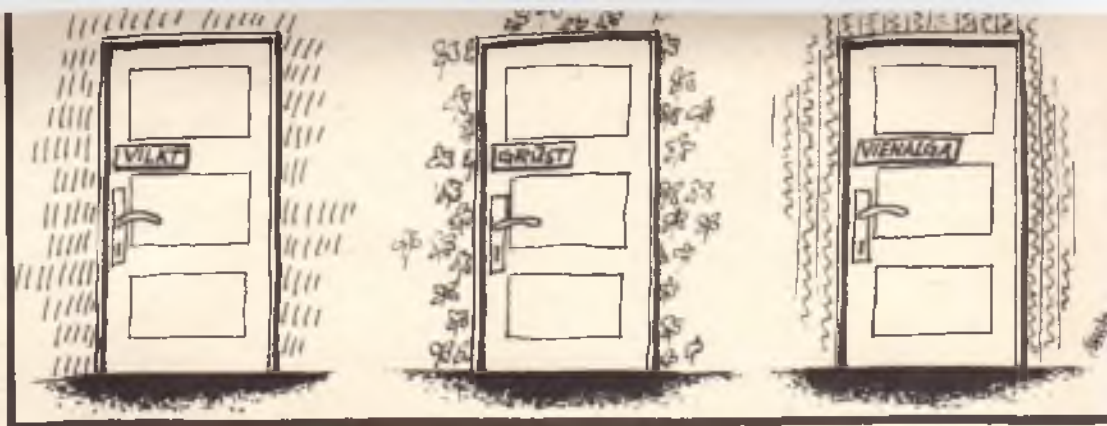
— Saprātu.
— Es viņai zvanu.
— Kāpēc?
— Lai nebrauc ciemā.
— Kāpēc lai nebrauc?
— Kā, kāpēc? — Uzklingsis brīnījās.
— Ko viņa te darīs? Kašķēsies un ēdīs manu dzīvi. Vai tu zini, kāda ir mana dzīve?

— Nē.
Apmēram piecpadsmit minūtes Uzklingsis stāstīja, ka dzīvokļu kooperatīva priekšnieks ir drāķis, ka alga viņam tā nekas, tikai...

Pēkšņi istabā ienāca sieva un sacīja:
— Vai tu esi prātā jucis? Laikam gribi nopurkstēt kādus piecus rubļus, bet varbūt pat sešus?

Nu Uzklingsis atjēdzās un pakāra klausuli.

Bet par savu sarunu ar svešo civilizāciju viņš uzrakstīja sūdzību telefona tīklam un paskaidroja, ka saruna notikusi pēc svešas būtnes iniciatīvas, tāpēc rēķinu nevajagot sūtīt viņam, bet gan uz Ūrijas planētu.

A. MUKA

KOKNESES KLEKSĪŠI

LĒTĒCIBAS UPURIS

Koknesietei Marijai — ellīgi smukai meičai — bija traki daudz pielūdzēju. Bet vistrāk Mariju pielūdza Leopolds un Miķelis.

— Nu labi, zēni, — smukā Marija vienā jaukā dienā teica. — Norunāsim tā: kurš šovakar pirmais man atnesīs garšīgu torti, tam es apsolišu savu roku.

— Lai notiek! — vienā balsi iesaucās sāncenši un steidzīgi skrēja uz jauno kulinārijas veikalu.

— Ciet... — vienlaicīgi sasnieguši nelielo tirdzniecības uzņēmumu stacijas laukumā, Leopolds un Miķelis dusmīgi paraustīja durvju rokturi.

— Varbūt šis veikaliņš vēl nemaz nav sācis darboties? — Leopolds ieminējās.

— Kas par muļķībām! — iesaucās Miķelis. — Patērētāju biedrības vīri jau pirms mēneša solīja, ka bijušajās kultūrpreču veikala telpās ierīkošot kulinārijas izstrādājumu pārdotavu. Pašlaik droši vien ir sanitārā stunda. Es pagaidīšu...

Es tomēr braukšu uz Stučku, — teica Leopolds. — Drošs paliek drošs.

Leopolds ar smuko Mariju jau sen ir nosvinējis kāzas, bet lētticīgais Miķelis vēl joprojām stāv pie durvīm un gaida, kad Koknesē beidzot sāks darboties kulinārijas veikals...

MARMORA SOLIJUMI

Kad Kokneses patērētāju biedrības būvbrigāde šoziem sāka remontēt vietējo ēdnīcu, meistari pateica skaidri un gaiši:

— Ja liksim dēļu grīdu, remontu pabeigsim vienā elpas vilcienā! Ja liksim marmora slīžu grīdu, remonts mēdz būt mazliet ievilkies.

— Sakiet, bet vai tas «mazliet» patiešām būs tikai «mazliet»? — ēdnīcas darbinieki bažīgi jautāja.

— «Mazliet» patiešām būs tikai «mazliet», meistari apstiprināja.

— Tad, lūdzu, lieciet marmora flīzes! — p vāri un trauku novācēji teica.

— Lai notiek! — apsolija būvbrigādes vīri sāka likt marmora flīzes.

Lika vienu mēnesi, lika otru, lika trešu. I šo laiku ēdnīcas darbinieku sajūsma par marmoru stipri saruka. Viņi meistariem vaicāja:

— Sakiet, cik ilgi vēl turpināsies tas jū «mazliet»!

— To gan mēs nevaram pateikt! — meistari skaidri un gaiši atzina. — Bet agri vai vēl ēdnīcu tomēr izremontēsim...

— Neticam! Tie ir parastie celtnieku solījumi...

— Nevis parastie, bet marmora, — remonta darbinieki apvainojušies atbildēja. — Tādiem pavisam cits svars!

PAVILJONS NEKLŪST PLAŠĀKS

— Ērti ir pie mums Koknesē! Gan šuvē gan kurpnieki, gan frizieri, gan pulkstenmeistari — visi zem viena jumta!

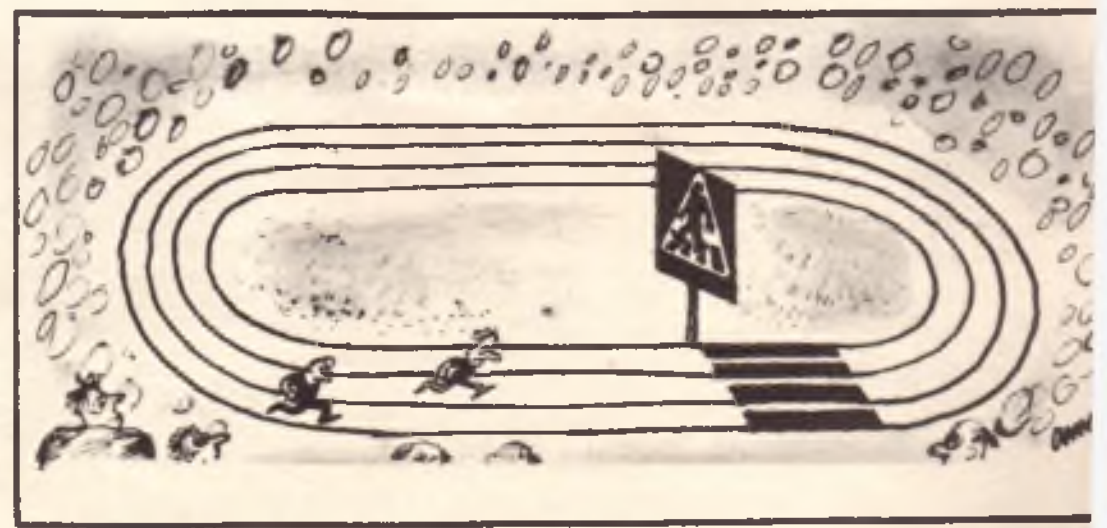
— Ērti jau būtu, mīļā, ja vien telpas nebūtu tik šauras. Tajā sadzīves pakalpojumu pavilonā taču nevar lāgā pat apgriezties.

— Neko nevaram līdzēt! — runājot par jautājumu, rokas noplāta Stučkas rajona sadzīves pakalpojumu kombināta darbinieki. — / tiecībā uz telpām galvenā teikšana ir Kokneses ciemata Izpildu komitejai. Kā nekā, saimnie! Ja gribētu, varētu sadzīves pakalpojumiem ka vai veselu pili atvēlēt...

— Ko nu mēs! — nevarīgi nopūšas Kokneses Izpildu komitejas vadītāji. — Rajona sadzīves pakalpojumu kombināta vīri — tie, lūk, ir galvenie! Viņiem ir gan iespējas, gan teikšar.

Un, lai gan abas puses bārsta komplimentus spēkus nežēlodamas, paviljons dīvainā kārtā neklūst, tā neklūst plašāks!

J. PO

A. MUKA

— VAI LĪNIJU NEVAREĒJA ATSTĀT VECĀJĀ VIETĀ!
— TE IZNĀK TUVĀK, IETAUPĀS DIVI STABI.

E. RUSMANIS

SMILŠU GRAUDINI

(Faktu izklāstījums un autora atbildes uz varbūtējām lasītāju replikām.)

Dzirkstoši un reizē smeldzīgi skan Čaikovska «Puķu valsis», skatītāju simti kā apburti skatās uz zilgano ledus spoguļi, bet laukuma vidū graciozi lidinās daiļslidotāju pāris. Kāds kustību vieglums! Kāds muzikalitātes iemiesojums! Kāda apgarotība un elegances!...

— Plakš! — nepatīkams kritiens un pēkšņi burvīgais noskaņojums ir pazudis. Dejoņtāji gan žigli plecejas un centīgi turpina savu programmu, taču skatītāji ir neapmierināti — dažs līdzceļēji nopūšas, dažs ērcīgi izmet: «Vainīgi smilšu graudiņi!»

Un gribot negribot jāatzīst rūgtā patiesība — mūsu republikas daiļslidotāju ceļš ir nevis rozēm, bet smiltīm kaisīts.

SAPNĪ UZ LEDUS

«Mēs slidosim kā Rodņina un Zaicevs!» sapņo jauniešu pāris.

«Mana slidošanas tehnika būs tikpat nevainojama kā bijušajam Eiropas čempionam Četveruhinam!» sapņo zēni.

«Es izpildīšu vēl pārgalvīgākus lēcienus nekā Vodorezova!» sapņo pavisam sīcina meitenīte...

Varu galvot, ka te lasītājs iesauksies:

— Kāpēc viņi tik daudz sapņo? Labāk būtu vairāk trenējušies!

Patiesi, netaktiska replika! Par to, cik daudz daiļslidotājiem jātrenējas un cik daudz jāsapņo, jau desmit gadus domā Fiziskās kultūras un sporta komitejas darbinieki. Un ilgā domāšana nav bijusi veltīga. Jo, lūk, pēdīgi viņi ir izdomājuši, ka republikas izlases daiļslidotājiem uz mākslīgā ledus jātrenējas pusotras, nu, pats lielākais — divas stundas dienā! Pie tam obligāti agri no rīta — no pl. 6 līdz 8 — vai vēl vakarā — no pl. 22 līdz pl. 24. Pārējā laikā jāsapņo. Jāsapņo sešpadsmit stundas diennakti, turklāt intensīvi un enerģiski, tā, lai sviedri tecētu aumaiņam. Tad arī rezultāti būs labi.

PIRUETE UZ SMILTĪM

Plašā zālē sēž daži simti zēnu un meiteņu. Visiem kājās slidzābaki. Viņi vispirms noklausās, ko saka skolotājs, tad kori atkārto:

— Es protu izpildīt pirueti, tu proti izpildīt pirueti, mēs protam izpildīt pirueti...

Nu lasītājs droši vien atkal iesauksies:

— Jociņi! Kāpēc uz valodas mācības stundas bērniem jānosvaidās uz slidzābakiem?

Neesat lietas kursā, godājamais lasītāj! Vispirms tās nav valodas mācības, bet daiļslidošanas stundas. Un šajās stundās Rīgas un Jūrmalas meitenes un zēni par maksu apgūst skaistā sporta veida ābeci pēc īpašas tikai mūsu republikā ieviestas metodes! Ja laika apstākļi atļauj, nodarbības notiek uz dabīgā ledus. Ja neatļauj — audzēkņi veido piruetes uz smiltīm vai kori skandē:

— Es protu izpildīt pirueti, tu proti izpildīt pirueti, mēs protam izpildīt pirueti...

Jaunie entuziasti cenšas, spēkus nežēlodami, jo viscāklākajiem treneris sola parādīt, kāds izskatās ledus Rīgas sporta pili.

PAŠI PŪS, PAŠI DEJO

Tiesa, mūsu republikas daiļslidotāji ar augstu slidošanas meistarību vēl lepoties nevar. Taču tas nenozīmē, ka viņiem vispār nav nekādu panākumu.

Nesim kaut vai muzikālās programmas sastādīšanu. Šajā jomā daiļslidotāji ir sasnieguši diezgan augstu meistarību!

Protams, ja Fiziskās kultūras un sporta komiteja rūpētos, lai daiļslidotājiem būtu savs horeogrāfs, daiļslidošanas programmu muzikālais pavadījums būtu atbilstošāks. Bet sakiet, ko pa to laiku darītu paši daiļslidotāji! Uz ledus viņi tiek reti, tāpat staigātu apkārt un sūdzētos, ka nav pienācīgu treniņa apstākļu. Toties tagad, kad nav horeogrāfa, programmas muzikālais pavadījums jāgūdro pašiem. Nu, lūk, viņi sēž un pūš...

— Te nav ko jūsmot! — lasītājs kārtējo reizi izteiks savas pretenzijas. — Tāda prakse

Kas to lai zina, godājamais lasītāj! Varbūt drīz daiļslidotāju uzstāšanās sāks vērtēt nevis pēc slidošanas mākas, bet gan pēc prasmes izvēlēties muzikālo pavadījumu. Un tad, iespējams, mūsu republikas daiļslidotāji pēkšņi izvirzīsies pirmajā vietā!

BALTIE ZVIRBUĻI

Nevarētu teikt, ka sporta darbinieki daiļslidošanu neatzīst. Taču Latvijas PSR Fiziskās kultūras un sporta komitejas vadītājiem nav iebildumu pret to, ka ar daiļslidošanu nodarbojas Rīgas pilsētas FK un SK. Savukārt Rīgas pilsētas komiteja neiebilst pret to, ka par daiļslidotājiem rūpējas «Daugavas» sporta nama komplekso sporta veidu skola. Taču šajā skolā, kur godā ir galvenokārt biatlonisti un loka šāvēji, uz daiļslidotājiem skatās kā uz baltiem zvirbuļiem.

— Lieta skaidra! Daiļslidošana mūsu republikā nav populāra! — lasītājs droši vien iesauksies. — Un ar to nav vērts ķēpāties! Lai plaukst hokejs!

Tiesa, republikas Fiziskās kultūras un sporta komitejas darbinieki tā laikam nedomā. Tas nekas, ka daiļslidošana ir Latvijā vienīgais sporta veids, kurā šogad nenotika (un acīmredzot nenotiks) čempionāts. Varbūt sporta vadītāji nogaida, un tā ir tāda īpaši smalka taktika?

Un patiesi. Kāpēc organizēt, vadīt, plānot, rūpēties? Parādīsies reiz arī daiļslidošanā kāds Tihonovs, un viss būs kārtībā! Kā uz burvja mājienu — bez darba, bez rūpēm un raizēm...

«Dadzi» viesojas
Mongolijas
Tautas
Republikas
mākslinieks

CEVEGINS
BAIDI

Ts. Baidy

R. BEIKERS
("New" York Times Magazine, Ņujorka)

EKONOMIKAS NEDZĪVIE DZINĒJI

Par ikviena priekšmeta cēlāko īpašību Amerikā uzskata tā nolietošanos vai samaitāšanos istajā laikā. Sevišķi šai zinā izceļas elektriskās spuldzes. Es pats ne vienreiz vien esmu redzējis, kā no veikala tikko atnesta pilnīgi jauna spuldze pārdeg jau pēc piecām minūtēm.

Agrāk tas mani darīja vai traku. Īpaši, ja tai pašā dienā sabojājās automašīna vai ledusskapis. Niknuma pārņemts, es samidiju nederīgo spuldzi (lūkāt uz mašīnas jumta vai uz ledusskapja man likās bezjēdzīgi) un gāju uz veikalu pirkt jaunu. Starp citu, pārdegušās spuldzes pienākums bija atbrīvot vietu jaunai. Tieši tāpat mašīna sabojājās lai atdotu savu vietu jaunai, un ledusskapis pārstāja saldēt, lai virtuvē atbrīvotu vietu jaunam.

Ar laiku, kad biju jau sasniedzis brieduma gadus, aptvēru, ka mums apkārt esošo priekšmetu nolietošanos nebūt nav robs manā labklājībā, bet ekonomisks stimulants, kas veicina Amerikas uzplaukumu. Tātad tas ir stimulants arī man pašam!

Tāpēc, kad valdības izdomātie jaunie nodokļi aprija manu agrāk nealžskarāmo peļņas daļu, ko biju nolīcis nebaltaī dienai, es sevi mierināju ar to, ka mūsu mājās atkal bija sabojājušās dažādas ierīces un aparāti. Drīz vien mana ģimene pārliecinājās, ka visas mūsu mantas jāapmaina pret jaunām, jo tas taču veselīgi ietekmēs valsts ekonomiku.

Tāpēc mēs tikai smaidījām, kad garāžā mehāniks aizrādīja, ka mūsu automašīna jau pamatīgi nolietota, kad meistari paziņoja, ka elektriskais gludeklis vairs nav lietojams, bet elektriskais matu žāvēšanas aparāts un elektriskais nazis, tāpat kā daudzi citi priekšmeti, ir novecojušies. Spuldzes, protams, pārdega cita pēc citas gluži fantastiskos vaļumos. Reiz vakarā pirms gulētiešanas mēs konstatējām, ka nedarbojas elektriskais modinātājpulkstenis. Tajā pašā nedēļā pārdega elektriskā plīts, vēl pēc nedēļas — elektriskā pannā. Aplūsa radioaparāts. Virtuvē un vannas istabā saplaisāja izlietnes.

pārplīsa ūdensvads un nolūza krāni, krita apmetums un loģiem izbira rūtis. Sabojājās gaisa kondicionēšanas iekārta, atdzīsa centrālā apkures baterijas. Vārdu sakot, novecojās vai sabojājās gandrīz viss, pat kokteiļu gatavošanai nepieciešamās ledus formas. Mēs atradāmies, var teikt, ekonomiskā brīnuma pašā epicentrā. Un tomēr mani darīja nemierīgu divas lietas, proti: televizors un tosteris turpināja darboties. Sevišķi neciešams bija kļuvis tosteris. Kaut gan pirkti pirms 26 gadiem, tas maizes šķēlītes grauздēja gluži kā jauns. Pēc pamatīgas iztaujāšanas es konstatēju, ka normāli tosteris «dzīves ilgums» nemēdz pārsniegt trīs mēnešus. Tātad mūšējais to jau pārsniedzis 10 reizes! No tostera puses tā gluži vienkārši bija cūcība. Nav brīnums, ka dažos pēdējos gados mūsu ekonomika nevar izkļūt no depresijas.

Bet vecā televizora iespītība krita mums uz nerviem vismaz divkārt. Visiem zināms, ka ikvienā mājā ir kāds priekšmets, kas nekādi negrib sabojāties. Bet, je kaut kas tamidzīgs notiek ar diviem priekšmetiem reizē, to vairs nevar uzskatīt par sagādīšanos, tas jau ir pašā nelabā pirksts. Turklāt vecā kaste mūsu ģimenē radīja nesaskaņas. Tas bija melnbaltais televizors — krāšņā priekštecis. Tāpēc mani tuvinieki sašķēlās divās nometnēs. Mazākums bija par veco, jo uzskatīja, ka ar gadiem tas kļūs par antikvāru retumu. Vairākums tomēr veco televizoru necieta tāpēc, ka tas atteicās sabojāties un nevēlējās doties uz izgāztuvu. Viņi visvisādi par to pīrgājās, mēģināja sabojāt, pārmēta tam elementāras godprātības trūkumu.

Ja ekonomistiem nāktu ausis, ka pie mums ir ne tikai vecais televizors, bet arī ceturtdaļdaļsimtu nokalpojais tosteris, uz mums, bez šaubām, tūlīt kristu visdrūmākās aizdomas. Tāpēc pašu drošības labad mēs abas mantas noslēpām pieliekamajā un izgrūdām milzu naudu par jauniem aparātiem, kas bojājas bez jebkādam pūlēm, turklāt lo ti ātri!

TĀ ESOT GADĪJIES

Slavenais franču rakstnieks Anatols Franss (1844—1924) reiz teica:

— Pārlasiet savas vecās grāmatas vēlreiz! Tajās atradīsiet daudz jaunu ideju.

Džoakīno Rosīni (1792—1868) reiz ieradās ciemos pie kādas dāmas, kas savus viesus mēdza pacienāt ar skopām pusdienām. Arī šī reize nebija nekāds izņēmums, un Balais Itāļu komponists izsalcis un saudzis piecēlš no galda.

— Ceru, ka jūs vēl kādu reizi sagādāsiēt man iespēju jūs pacienāt ar pusdienām, — nama-mēte teica slavenajam viesim.

— Esmu gatavs sagādāt jums šo prieku tūlīt, — komponists atbildēja.

Vēcu rakstnieks Teodors Fontāne (1819—1898) izgudroja pānēmlenu, kā pleklāji atbrīvoties no viesiem, kuri pārāk ilg uzturējās viņa mājā.

Kad kļuva vēlš un nevienš ne taitījās doties projām, Fontān mēdza apsēsties sava vecā pulksteņa priekšā un piedraudēt tam ar pirkstu:

— Ak tu, jaunais pulkstenis! — viņš teica pusbalsi, bet skaids un visiem dzirdami. — Tu dzē mājās manus mīļos viesus.

Interesantu atklājumu ir izdarījusi ASV zinātniece Felicija Kempbela: strādniekiem esot ļoti veselīgi apmeklēt azarta spēļu namus, jo, lūk, tieši tur viņiem paveroties iespēja pieņemt patstāvīgus lēmumus...

Glendaivā [Montānas štātā — ASV] kāda atraitne gribēja pārdot māju. Pie lieliem, mākslinieciski izveidotiem dārza vārtiem viņa pakāra plakātu ar šādu tekstu: «Lēti pārdodu!» Tajā pašā dienā ieradās 4 interesenti un apjautājās, cik maksā vārti.

Peru armijas seržants Hosē Garsija ir vecākais karavīrs pasaulē. Viņam ir 90 gadu. Mēsen Hosē saderinājās ar 73 gadus veco Huanitu Lopesu. Savam tiešajam priekšniekam viņš paziņoja, ka ar kāzām pagaidām nedomājot steigties, jo galu galā ar Huanitu viņam būšot jānodzīvo viss mūžs.

Virš Lizjē kapelas [Francijā] durvīm uzraksts marmora burtiem vēstī: «Šie vārti ved uz paradīzu.» Mazāķet zemāk karājas plāksnīte ar uzrakstu: «Remonta dēļ slēgta.»

Sanhose [Kalifornijā — ASV] kapsētā uz kāda kapakmeņa iekalts uzraksts: «Priekš manis viņš nomira 40 gadu vecumā, bet apglabāts tika 12 gadus vēlāk.»

Kādā Stokholmas [Zviedrijā] laikrakstā bija ievietots šāds sludinājums: «Talantīga sekretāre nopiemā precību nolūkā meklē šefu, lai ietaupītu laiku, kas citādi būtu jāpavada birojā.»

Losandželosas [ASV] ginekologs Pols Olerks apprecēja Annu Kirbeju, kurai viņš pirms 22 gadiem palīdzēja nokļūt pasaulē. Preses pārstāvjiem viņš teica:

— Tā bija mīlestība no pirmā kludziena.

Kāds Ņujorkas kinoīpašnieks pieprasīja pie sava kinoteātra durvīm plakātu ar šādu tekstu: «Pašreiz demonstrējamā filma ir ļoti satraucoša, tāpēc mēs nevaram garantēt, ka atstāsīt kinozāli dzīvs. Testamenta formulāru pret niecīgu atlīdzību varat saņemt kasē.»

VFR periodiskajā izdevumā «Lübecker Nachrichten» kāda lasītāja publicējis šādu sludinājumu: «Kur es varu iemācīties stripīzu mājas vajadzībām!»

Zviedrijas laikrakstā «Dagen Nyheter» kāds žurnālists pēc Losandželosas [ASV] apmeklējuma uzrakstīja šādas rindas: «Ar mašīnu, kas pilna pašautenju un automātu, šīs pilsētas policisti var izraisīt mazākas aizdomas nekā ejot kājām.»

Lai Lielbritānijas aristokrātiem nebūtu pastāvīgi jābažijas par savu dēlu deguniem, Ūonas [Anglijā] koledžas administrācija ir nolēmusi svītrot boksa nodarbinātības no mācību programmām.

Spalpingas [Anglijā] tēsa piesprieda Dibakdam Bīnzam 5 mērciņas naudas sodu par bērnu ratiņu vadīšanu iereibušā stāvoklī.

Pie kāda Glazgovas [Skotijā] universālveikala sūdzību nodaļas durvīm ir pieprasīta plaksnīte ar šādu tekstu: «Uzticieties mums, neapšaubiet collmērus, ko jums piedāvājam pirkšanai.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

7. numurā «Dadzis» pukoļās ka jaunajā telefona abonentu grāmatā nav norādīts, kādus abonentus apkalpo un kādus neapkalpo izziņas dienests «05».

Sakaru ministrijas vispārējās ekspluatācijas pārvaldes priekšnieks b. Valevačs sola šo trūkumu novērst nākošajā abonentu grāmatas izdevumā. Tur būšot attiecīgs paskaidrojums, ka «05» apkalpo tikai izziņas dienesta abonentus.

*

8. numurā «Dadzi» nepatika paviršības mehanizatoru kursu komplektēšanā 5. lauku profesionāli tehniskajā vidusskolā.

Šajā sakarībā esam saņēmuši divas atbildes. Vienu atsūtījis Valmieras rajona lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Jostsons. Viņš rakstā, ka kolhozā «Vaidava» nav bijuši piemēroti kandidāti, kurus varētu apmācīt darbam ar Ieljaudas traktoriem T-150K.

Meliorācijas un ūdenssaimniecības ministrs b. Samoļevskis savukārt uzskata, ka bijušais Limbažu PMK-17 priekšnieks Plaudis neesot vērtījis pienācīgu uzmanību strādnieku kadru apmācībai. Pašreizējais PMK-17 priekšnieks b. Jansons darot visu nepieciešamo, lai kvalificētu kadru ļautājums tiktu atrisināts.

*

9. numurā «Dadzis» baidījās kāpi uz Dailes teātra laukuma azeļsbeļona platēm, ko izgatavojusi Jēkabpils ražošanas apvienība.

Būvmateriālu rūpniecības ministra vietnieks b. Zobkovs atbild, ka plātņu zemās kvalitātes iemesls esot tehnoloģiskās disciplīnas neievērošana. Ministrija pašreiz izstrādājusi pasākumu plānu produkcijas kvalitātes uzlabošanai, un šis plāns nosūtīts rūpniecām.

*

9. numurā «Dadzi» nebija pa prātam arī nelikumības Tukuma rajona rūpkombinātā.

Latvijas republikas patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētāja vietnieks b. Staņislavovs dara zināmu, ka rūpkombināta direktors Maskats direktora vietas izpildītājs Abramsons un galvenais inženieris Turisčevs no amatiem atbrīvoti. Pašreiz viņu krimināllietā nodota papildus izmeklēšanai, un galavārdu teiks Tautas tiesa.

NATO pokers.

«Washington Post», Vašingtona

— Runā, ka apdzīvotajās vietās masveidīgi noklausoties sarunas!

«Pardon», Frankfurte pie Mainas

— Cik patīkami tev atkal redzēt, veco zēni!
«New Yorker», Ņujorka

— Hildegarde un es neko nezinām par šausmām. Mums taču nav televizora.

«Punch», Londona

— Cik reiz man jums, pan Voš, jāatgādina, ka Bēthovenam nav vajadzīgi nekādi estrādes stīļi!

«Dikobraz», P. (Nepra)

«Palante», Havanna

G. Simeonovs, «Stāršel», Sofija

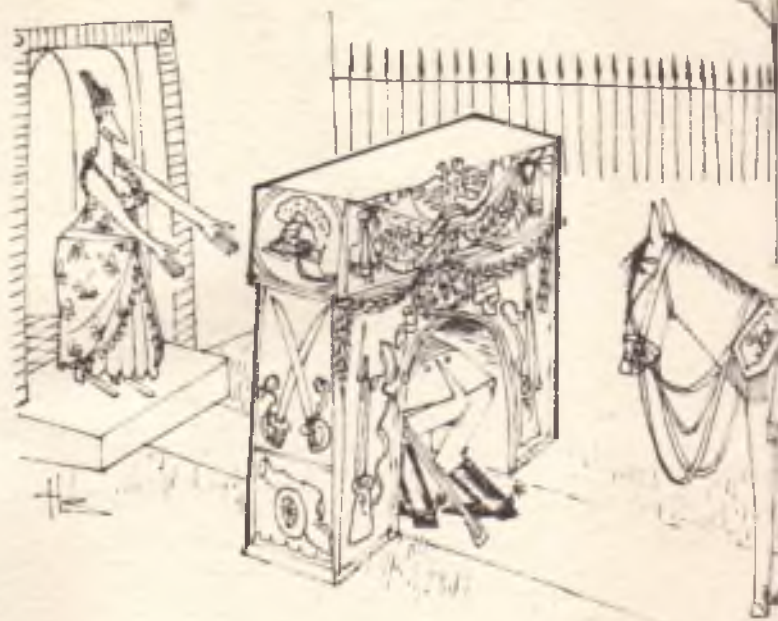

«Urzica», Bukar

— Pasakiet, cikos sāksies mūzika, lai es zinu, kad jāpazūd no restorāna.

D. Zivadinovičs, «Jež», Belgrada

«Eutensplegel», Ber

Portugāles un Grieķijas uzņemšana Eiropas
ekonomiskajā asociācijā atlikta uz nenoteiktu
laiku, lemesis; abu valstu nabadzība.

Lai rakstu zina

DEVIN
K N N N N

DEVĪNU KLUBS

22-1°

— Ējiet, ejiet, diedelniekus iekšā nelaizām!